

непсказанѣтъ хубость Мариниѣ. *Р.* 8. Петимна бѣше да чѹе една сладка дума, една най-малка похвалбица, нѣ и това не чуваше. *Зк.* 106.

**Похвѣлъ** *м. св.* похваляю: Булне ле, да ме похвалиш На твойте девет калини На наймладата калина. *Д.* 48, 13—17. Ази съм тебе хвалила И пак щех те похваля, Ала съм чула тѣз' дума Че ти си либиш кадѣнче. *ѡб.* 20—23. **Похвѣлъ са** похвалясь, похвастаюсь: Похвалилъ са ѡ младѣ Стоянь, Въ Едрене града голѣма: Че има конче хранено И има булче хубаво. *Кн.* 162. Пофалилъ сѣ богатнотѣ „Ясь сумь богатъ и пребогатъ“. *М.* 583.

**Похвѣвъ** *м. св.* **Похвѣщамъ** **Похвѣтувамъ** *м. дм.* възмусь, берусь за что-либо; примусь, принимаюсь: Набиратъ ся въ годинаѣтъ около сто и петдесетъ и повече дни въ които нашійтъ селянинъ не похваща ни разо ни копралѣ. *Л. Д.* 1871 *р.* 172. Тѣзи богатства му сѣ толкови безполезны колкото и пѣськѣтъ, защото той не смѣе да ги похване (*il n'ose y toucher*). *Т.* 43. Това охлажданіе постѣпенно най-послѣ ся прѣобрыща въ нестерпеніе до толкова, щото годеницата хване да брой, колко дни оставатъ още до свадбѣтъ тя чѣсто опустосва каквото похване. *Ч.* 68. 2) хватаюсь: На вечера милѣ побратимъ си легнувамъ, Ни бакнуватъ, зло да го наѣтъ, ни щипуватъ, Ни со рѣжа пофатуватъ. *М.* 399. 3) краду: Рѣцѣ, дѣто обычатъ да похватватъ ниде (нигдѣ) нѣматъ мѣсто. Сир. Който краде, сѣкой го гони. *Ч.* 220.

**Похватъ** *с. м.* 1) въ первонач. смѣслѣ: Што му су очи како на погледъ? Што му су рѣци како на пофатъ? (*словно готови взаться, схватиться за что нибудь*). Што му су нози како на поскокъ?—Не виденъ умрелъ, за това му су на погледъ. *В.* 336. 2) способность взаться, приняться за что-либо; ловкость, тактика: Нейниятъ похватъ вовъ сичко умовитость и разбраность на всѣка минута въ живота ми проникваха. *Л. Д.* 1876 *р.* 125. Явно е че тукъ тактиката (похватѣтъ) на турскитѣ войски нанесе славна побѣда надъ нашитѣ рицари. *ѡб.* 121.

**Похитѣ** *м. св.* **Похищавамъ** *м. дм.* похищу,—ѡю: Вый го видѣхте дѣтето то ви похити сърцето и выи осѣтихте удоволствіе да го оставите да го похити (*et vous avez pris plaisir à le lui laisser enlever*). *Т.* 115.

**Похлебѣтъ са** *м. св.* посмѣюсь: Подръшь ми копелето да ся похлебѣтъ (ся посмѣѣ) на таѣ курвѣ. *Ч.* 210.

**Похлопамъ** *м. св.* **Похлопвамъ** *м. дм.* постуку, постукиваю: Аз като, либе, похлопам, Да додеш да ми отвориш. *Д.* 43, 21—22. Никола у тѣхъ отиде И на врата похлопа. *М.* 92. Похлопали на вратата, излѣзла ступанката. *Перун.*, 41. Златка щомъ изсипала бѣлня бобъ въ паницата, ето че са похлопватъ кѣщнитѣ врата, кога отворили, то Иванъ дошелъ си за хлѣбъ. *Темен.* 12.